

BIBLIA

Az júniusi elmélkedéseket Köszeginé Rihmer Melinda, a júliusiakat Galla Gábor darnózseli plébános írta.

Június 6. — Évközi 10. vasárnap — Jn 16,12–15 — Még sok mondanivalóm volna...

Mindig is izgatott, hogy mit is akarhat még mondani nekem Jézus? Még hozzá olyat, amihez erősnek kell lennem. Akkor biztosan valami nehezen elviselhető „mondanivalóra” gondolt. De akarhat-e nekem Jézus rosszat? Szerintem nem.

Akkor viszont gondolatai – feltehetően – csak első hallásra tűnnek keménynek, kellemetlennek, hosszú távon biztosan nemcsak javamat, hanem örömet is szolgálják. Mint ahogy a Gonosz ajánlatai éppen fordítva: első látásra nagyszerűnek, élvezetesnek tűnnek, s csak némi idő

után jövök rá becsapottságomra, kiüresedésemre.

Az Ige szerint a Lélek – aki ugyanazt a gondolatvilágot képviseli, mint az Atya és Jézus – elvezet majd a teljes igazságra.

Nem tudom, szeretném-e ismerni a teljes igazságot. A világról nem biztosan, nyomasztanak már a féligazságok is. Istenről és magamról viszont nagyon szeretném tudni az igazságot. És itt nem a jog sokszor bizony megkérdőjelezhető igazságára gondolok, hanem arra, ahol az ész és a szív egyszerűen tud lelkesen rábólintani valamire.

Június 13. — Évközi 11. vasárnap — Lk 9,11b–17 — Kenyérszaporítás – kenyérszítás

Töprenghetnék köteteken át, hogy pontosan hogyan is történhetett a kenyérszaporítás. Valószínűleg azonban ezt is hozzáírom a Mennyben megtudakolandó dolgok – eleddig is igencsak hosszú – listájához.

Nekem most azt kellene kibogoznom, hogy mire tanít ez a történet engem itt és most? Azt hiszem, valahol a „halas” kisfiú környékén kell keresgélnem. Aki gyermeki bizalommal, nem mérlegelve (hogyha odaad mindent, ami az övé, akkor neki vajon mi marad?) indult Jézus felé a hívó szóra. Mi ezt felnőtt agyunkkal felelőtlenségnek hívjuk. „Annyit nem szabad adni, hogy magunkat is rászorulóvá tegyük” – hangzik a bölcs tanács. Jézus viszont nem arra tanít, hogy a feleslegemet osztogassam szét, letudva ezzel az osztózásra felszólító parancsot (és nem tanácsot!).

Ő azt szeretné, hogy törekedjünk arra, hogy egyforma – lehetőleg minél magasabb – életszínvonalon éljünk szerte a világban. Ennek alapján viszont, amíg találok egy nálam szegényebbet, addig bizony a szükségesnek gondoltat is felezni kellene. Hú, de kínos! Főleg úgy, hogy egyre több tűnik „szükségesnek”. A mai nemzedék számítógép, mobiltelefon és bankkártya nélkül megbénul. De ha magamat nézem is, bizony, gyarapodtam az elmúlt húsz évben, pedig Magyarországon is bőven találok magamnál szegényebbet, nem beszélve a harmadik és negyedik világról. „Izadjon meg kezében az alamizsna” – szoktuk mondogatni mentségül magunknak. Nem adunk (eleget), mert kell majd hamarosan a mi gyerekeinknek is, hogy ne legyenek kiszolgáltatottak; mert az illető esetleg el-

De leginkább az ügyben szeretném Isten Lelkét faggatni, hogy itt és most mi is a dolgom a világban? Mit tenne, mondana Jézus az én helyemben, ha duzzogó serdülővel, alkoholista hajléktalannal, nőiségét sirató tolókokocsis nagylánnyal, biszexuális, sokgyerekes hívó apával, skizofrén beteggel, rúgó-harapó, súlyosan értelmi fogyatékos gyerekekkel, sokak által megbántott, hiperérzékeny keresztény testvérrel, öngyilkosságra készülő, kilátástalan helyzetű meglett férfivel stb. találkozna?

Néha, ha nagyon figyelek, sikerül a Lélek indítására eltalálnom a megfelelő szót vagy mozdulatot. Ebből arra következtetek, hogy Isten folyamatosan üzen.

Szüleim annak idején arra tanítottak: „Ha nehéz helyzetben vagy, mindig számolj tízig, mielőtt reagálsz valahogyan.” Ez a szusszanásnyi idő többnyire elég is lenne ahhoz, hogy ráérezek Isten „ötleteire”.

A „sok mondanivaló” naponta több részletben érkezik (érkezne) a lelkembe.

Segíts, Uram, megállni, Rád hallgatni, szeretetben cselekedni!

issa; nem tud vele bánni; „ennyike” úgysem lendít rajta; miért pont én (amikor például az ő országában nálam sokkal gazdagabbak is tétlenül nézik éhezését) stb.

Bernhard Häring így ír egyik könyvében: „A kenyér az ünnepi öröm jele, ha az a *mi* kenyérünk, amit elosztunk egymás között. De ha mindannyian a *saját kenyérünkre* vetjük magunkat, mohón megragadva a földi jót, anélkül hogy másokra tekintettel lennénk, akkor erőszakos tettekhez, igazságtalan struktúrákhoz jutunk, s Isten adományát tolvaj-áruvá tesszük.”

Jézus pedig peremre szorultan vár az „amit eggyel tesztek, velem teszitek” jegyében. Rám is, rád is. Hol is kezdjem (folytassam) az osztózást?

Mіндеgy, az a fontos, hogy *még ma!*

Június 20. — Évközi 12. vasárnap — Lk 9,18–24 — Kinek tartotok engem?

Nem tudom, Jézus hogyan Isten és ember egyszerre. Nem tudom, hogyan testesült meg. Nem tudom, hogyan van jelen az Eucharishtiában, Úrvacsorában. Nem tudom, hogyan támadt föl. Nem tudom, mert egyiket sem tudom ésszel fölfogni. A fenti tételek csak a hit számára megfoghatóak.

Biztosan tudom azonban, hogy:

Jézus a legjobb barátom. Valaki, akinek nagyon fontos vagyok. Aki együtt örül és sír velem. Nekem drukkol, ha társat, munkát, Isten Országá-

ba illő tevékenységet választok; ha nehéz beszélgetésre vagy gyomorforogató szolgálatra készülök, de akkor is, ha sietek a mosogatással, vagy futok a busz után. Nem babusgat agyon, de minden esetben velem van, ha viggasztalásra, bátorításra, ölelésre van szükségem. Semmit sem tesz meg helyettem, elvárja, hogy felnőttként döntsek, s annak viseljem a következményeit is. Ha valami rosszat teszek, türelmesen elmagyarázza a helyzetet, megmutatja a másik fél szempontjait, s tettem következményeit is, amit én

elvakultságomban nem mindig veszek észre.

Néha bizony elég alaposan le is szokott tolni, a „nem rád haragszom, hanem érted” lelkületével. De biztos vagyok abban, hogy jelenlétét és elfogadó szeretetét soha sem vonja meg tőlem.

Jézus mesterem és példaképem. Jézus kétszeregen is tanítómesterem. Először is az Újszövetség számomra igen logikus, minden helyzetben alapvető hozzáállási útmutatójának szerzőjeként. Ne tedd másnak, amit

magadnak nem szeretnél, illetve igyekezz jót cselekedni! Pusztán ennyit kellene betartanunk ahhoz, hogy boldog élettere lehessen mindannyiunknak a Föld. Másrészt ezt az általános bölcsességet Jézus segít „lefordítani” a mindennapi helyzetekre. Sok mindent nem tudott elénk élni. Nem mutatta meg, mit kell tenni, ha a családi vagy hivatásbeli gondok miatt összecsapni látszanak a hullámok. Nem mutatta meg, hogyan kell évtizedeken át éltetni egy kisközösséget. Nem mutatta meg, hogyan kell alternatív életet kialakítanunk egy ilyen másokon átgázoló, önző világban. Így aztán folytonos „vezérfonal-aktu-

alizálásra” van szükségünk imádságban, testvéri beszélgetésekben.

Azt mondják, a mai embereknek példaképhiányuk van. Ez valamilyenre igaz is. Én is csak sok emberből tudnék „összegyúrni” egy olyat, akire minden szempontból szeretnék hasonlítani. Szeretném az egyik ismerősöm bölcsességét, a másiknak a szívósságát vagy éppen türelmes szeretetét, szakmai hozzáértését, békeségteremtő karizmáját stb. a magaménak tudni. Jézus az egyetlen, akire minden szempontból szeretnék hasonlítani.

Jézus a játszótársam. Sohasem tudtam mit kezdeni a Jézus-filmek

ondolált hajú, szomorú szemű férfi-alakjával. Az én Jézusom játékos lelkű, jó humorú, harsányan nevetni is tudó valaki. Nem is lehet másképp, hiszen Ő az, aki leginkább közénk tudta élni a minden örömet és nevetést teremtő Isten életét. Gyerek- és fiataalkorom folyamatos játékban telt. Ma is ez az egyik éltető elemem. Jézussal nagyon jókat lehet játszani. A természetet, önmagamot, az embereket figyelve, próbálunk Jézussal együtt „mögé látni” a dolgoknak, s keressük a vidám-bolondos pillanatok, amelyek felüdítik a lelkemet.

Jó nekem, hogy ilyen társam lehet egy életet!

Június 27. — Évközi 13. vasárnap — Lk 9,51–62 — Azért jött, hogy megmenten

Jézus a Megmentő, Megváltó! Központi tanítása ez minden keresztény felekezetnek. A személyes életre lefordított magyarázatok azonban igen széles skálán szóródnak. Az egyik véglet a „féreg vagyok Isten talpa alatt” gondolattal jellemezhető, állandóan mellet verő, orrot lógató, és életük nagy részét a saját bűnösségük boncolgatásával eltöltő emberek tömege. A másik véglet a saját felelősséget és vétet bagatellizáló, „Isten ügyis megbocsát, hisz az a mestersége” jelmondatot hirdető sokasága. Ha hinnénk Isten végtelen szeretetében, akkor biztosak lennénk abban, hogy Jézus komolyan gondolta, amikor ezt mondta: „barátaimnak mondalak titeket” (és nem férgeknek), s az Ő lelkületével, tulajdonképpen megsokszorozott Jézusokként hirdetnénk az Igét és gyógyítanánk a világ sebeit. A „megbocsátógép” elképzelés nemcsak azért szomorú, mert ki tudja, hogy lesz-e időm bocsánatot kérni, hanem azért is, mert az ember akkor sem szívesen bántja meg szeretett barátait, ha biztos abban, hogy utóbb megbocsátanak. Sőt!

Nem tudok mit kezdeni azzal a gondolattal sem, hogy Isten harag-

szik rám Ádám-Éva vétke miatt, de megbocsát Jézus áldozata okán, ha viszont örökletes bűnösségemet, valamint Jézus bűneimet előre is eltörölő halálának tényét elfogadom, akkor szinte üzembiztos az üdvösségem. Ez a gondolkodás valószínűleg tagadja Isten szerető atyátságát, s bábként kezeli az istenképző embert.

Hát akkor mitől ment meg engem Jézus? Miért tudom mégis nyugodt szívvel mondani, hogy bizony személyes Megváltóm Ő?

Sok mindentől megszabadít engem, pl. az alábbiaktól:

Az immanens gondolkodás egysíkúságától. Jézus élete és tanítása olyan transzcendens távlatokat nyitott meg előttem, hogy azoknak gyökeresen meg kellett változtatniuk kicsinyes, földhözragadt kis mindennapjaimat.

Az evilági „értékrend” értelmetlenségétől. Isten szemszögéből nézve a világ kincsei paradox módon bolondságnak, szemétnak tűnnek, a világ által megvetett dolgok viszont nemcsak hogy felértékelődnek, hanem egyedüli életcél is kínálnak.

Július 4. — Évközi 14. vasárnap — Lk 10,1–12.17–20 — A tanúságtevők öröme

Az evangéliumi szakasz azzal a közléssel kezdődik, hogy „az Úr kiválasztott más hetvenkettőt” (1. v.). Feltételezhetjük, hogy ezek a tanítványok ahhoz a tágabb körhöz tartoztak, amely Jézust követte, de semmiképp sem tartoztak a tizenkét apostol közé. Meghatározott céllal, meghatározott felszereléssel küldi őket Jézus feladatuk megvalósítására. A „ne vigyetek magatokkal erszényt, se tarisznyát, se sarut” (4. v.) kitétel a szakirodalom „felszerelési szabálynak” nevezi. Arra utal, hogy a tanítvány a Lélek erejében bízva valósítsa meg küldetését. De mi a tanítványok küldetésének célja? Nem más,

mint a Mester küldetésének célja: Isten országának közeli megvalósulása. A 9. vers azt is elárulja, hogyan kell hatékonyan meghirdetni Isten országát: először betegeket kell gyógyítani, azután pedig Isten országáról beszélni.

A tanítványok – mai szóhasználatnál élve – óriási sikerélménnyel tértek vissza küldetésükből. A szövegből kiderül, hogy sikerélményük tartalma azokra a látható jelekre vonatkozott, amelyeket Jézus előre megígért nekik. Egész pontosan „az

ellenséges erők” feletti uralomra (19. v.), amit Jézus nem értékelt túl, mert ő sokkal fontosabbnak tartja azt, hogy ezek a tanítványok már most Isten országának tagjai (20. v.).

Jézus mai tanítványai számára is sok küzdelmet, kínlódást jelent Isten országának hatékony hirdetése. Bizony, ha visszatekintünk apostoli tevékenységünkre, nem sok sikerélményünk van. Mi is el-gondoljuk, hol rontottuk el, mit kellett volna másképp mondanunk vagy csinálnunk. Ezért nem árt az evangéliumi szövegre is odafigyelni, és annak fényében megvizsgálni apostoli küldetésünket.

Jézus, mielőtt még Isten országának hirdetéséről szól, gyógyítani küldi a tanítványokat. Ezen elgondolkodtam. No, azért az illuzórikus len-

ne, hogy betegeket gyógyítsak vagy gyógyítsunk. Ez nálunk, sajnos, nem működik. De annak igenis működnie kell, vagy kellene, hogy többet törődjünk a betegekkel. Erre van is lehetőségünk. Beteg embertársaink adottak, egyre nagyobb számban. Tekintettel az egészségügy helyzetére, minden segítséget tárt karokkal fogadnak. Csak hát van-e bennem erő, elszántság, lelkiület, hogy odaálljak beteg felebarátom mellé? Ez itt a kérdés. Ha odaálltam, már tettem valamit a hatékony igehirdetés érdekében. Ha nem álltam oda, akkor írhatok akár értekezéseket is arról, hogy a mai világban hányféle akadály van Isten országa hatékony hirdetésének, ettől még semmi nem fog változni.

Azt olvassuk, hogy amikor a tanítványok visszatértek küldetésükből,

nagy öröm volt bennük (17. v.). Jézus mai tanítványai közül mintha hiányozna ez az öröm. Pedig örömtelenül örömhírt hirdetni olyan ellentmondás, amelynek csak az örömhír hirdetése látja kárát. Örömben élni nem azt jelenti, hogy állandóan fülíg ér a szánc, de azt igenis jelenti, hogy állandó optimista kisugárzásunk van. Nem engedjük, hogy a problémák eltemessék bennünk a jókedvet, a vidámságot.

Jézus mai tanítványát is lelke mélyéig át kell hatnia az örömhírnek, amely saját életének kérdéseire megadja a választ. Ezért nincs elcsüggedve, elkeseredve, ezért képes örömet, bizalmat, optimizmust adni másoknak is.

Ha bennünket is ez az öröm fog áthatni, akkor Isten országa már általunk is hamarabb fog megvalósulni.

Július 11. — Évközi 15. vasárnap — Lk 10,25–37 — Irgalmas szívvel élni

Lukács evangélistát nem véletlenül nevezik a biblikusok az irgalmasság evangélistájának. Csodálatos példázatokban beszél az irgalmasság lényegéről. Elsősorban arról, hogy maga Isten irgalmas hozzánk, ahogy a tékozló fiú történetében olvashatjuk. A mai evangéliumi szakaszban az irgalmas szamaritánusról szóló példázata pedig arra irányítja figyelmünket, hogy nem csupán csodálnunk kell Isten irgalmas szeretetét, hanem nekünk is gyakorolnunk kell az irgalmasságot.

A történet egy kérdéssel kezdődik, amit Jézus egyik ellenfele, egy írástudó tesz fel: „Melyik a főparancs?” Jézus jól ismert válaszából egyetlen szót, egy jellel szeretnék kiemelni. Ez a jelző így hangzik: „egész”, és négyszer ismétlődik a főparancsban: Istent egész szívvel, egész lélekkel, egész erővel és egész értelemmel kell szeretni. Nyilván nem véletlenül. Istent ezek szerint nem szerethetjük fél szívvel, fél lélekkel, fél gózzal, fél értelemmel, vagyis fél szellemi kapacitással. Érdekes, hogy a főparancs második részében, a felebaráti szeretet parancsára vonatkoztatva már nem szerepel az „egész” jelző.

Jézus szerint a szeretet törvénye az élet törvénye. Nem az teljesíti Isten akaratát, aki úgy gondolja, hogy valóságos életet él, de csak saját maga körül forog, hanem az, aki Istenért és felebarátaért él. Aki nem a szeretet törvényei szerint él, az valójában csak vegetál.

Jézus válasza után nem könnyen érthető, miért veti fel a törvénytudó a felebarát kérdését, vagyis hogy „Ki az én felebarátom?”, de ennek a felvetésnek is van oka. Jézus működése előtt ugyanis nem volt egyértelmű meghatározás a felebarát értelmére. Az ószövetségi törvény a felebaráti szeretet körét a honfitársakra és az Izrael népe közt lakó idegenekre korlátozta. A farizeusok viszont kizárták a honfitársak köréből a törvényt nem ismerő népet. Az írástudó kérdése tehát valódi problémát tart.

A megoldást Jézus hozta, amikor kimondta, hogy minden ember felebarát. Vagyis felebarát a zsidó, a román, a cigány, a hajléktalan, hogy csak a magyar valóságot tekintsük. A feladat – a rászoruló ember. Mind-

egy, mit gondolsz róla, milyen volt az előélete, a magatartása, most segítségre szorul – a te segítségedre. Csak a legnagyobb tisztelettel tudok tekinteni arra az orvosra, aki télvíz idején önként és ingyen járja a várost, hogy segítsen hajléktalan felebarátain. Ha nem segítesz rászoruló felebarátodon – bármilyen kifogással élsz is –, akkor lehetsz ugyan a legkiválóbb a többiek szemében, vagy lehetsz akár „Isten szolgája” is, Jézus szemében nem sokat érsz.

Jézus példázatában van még egy fontos hangsúlytevés: igazában akkor leszek felebarát, ha én segítek a rászorulón, vagyis nekem kell felebaráttá változnom mások számára. Ilyen szempontból vizsgáljuk meg magunkat: Vajon felebarátja vagyok-e másoknak? Persze, a dolgok mindig összefüggenek. Ha csak fél szívvel szeretem Istent, akkor ne csodálkozzam azon, hogy nagyon is személyválogató vagyok a segítségnyújtásban. Jézus tanítása irányt akar mutatni számunkra: az Isten iránti szeretetben növekedve tudjuk személyválogatás nélkül, örömmel teljesíteni a mindenkire irányuló szeretet törvényét.

Július 18. — Évközi 16. vasárnap — Lk 10,38–42 — Jézusra figyelve tevékenykedni

Jézus Máriánál és Mártánál tett látogatásának történetét a hagyományos lelki irodalom a szemlélődő és a cselekvő élet ábrázolására, illetve alá- és fölrendelésére használta fel. Eszerint a szemlélődő élet megtestesítője Mária, aki odakuporodott az Úr lábához, és áhítatosan hallgatta őt, a cselekvő élet megtestesítője pedig Márta, aki sürgött-forgott, végezte a háziasszonyi teendőket, hogy minél finomabb falatokkal tudja megkínálni az Urat. Ezzel az értelmezéssel nem is lenne baj, a probléma a követ-

keztetések levonásában rejlik. Hosszú-hosszú évszázadokon keresztül az a szemlélet uralkodott az egyházban, hogy a szerzetesi életforma magasabb rendű, mint a családi élet, a kolostori fogadalmakkal elkötelezett élet tökéletesebb, mint a „világiak” élete. Ehhez a hamis szemlélethez tűnt kiváló megalapozásnak a mai evangéliumi történet.

Ma már nyilvánvaló, hogy a középkori lelki írók félreértelmezték a jézusi tanítást. Az a Jézus, aki a Hegyi Beszédben azt mondta: „Ti vagytok a

föld sója... a világ világossága... a hegyre épült város” (Mt 5,13-16), egészen biztosan nem akart alapot adni a szerzetesi élet magasabb rendűségét hirdető középkori (és nem csupán középkori) ideológiához.

Mindennek tudatában hogyan kell értelmeznünk Jézus Mártához intézett szavait az „egy szükségesről”? Továbbá mit jelent az a kijelentés, hogy Mária „a jobbik részt választotta”??

Úgy gondolom, igazabb, evangéliumszerűbb a megközelítésünk, ha a

két nővér magatartását nem állítjuk szembe egymással, hanem egymás kiegészítéseként fogjuk fel. Másként fogalmazva: a Jézus szellemében aktív, cselekvő élet nem működik elcsendesedés, Jézusra figyelés nélkül. A két nővér magatartása együttesen tükrözi a jézusi elgondolást. Egy szeretetben tevékeny életet nem lehet másként megélni, mint úgy, hogy időről időre – képletesen szólva – leülünk Jézus lábához. Nem azért, hogy csupán lelki élményekre vadásszunk, és ezeknél megálljunk, vagy ami még ennél is rosszabb, hogy ezt valljuk a kereszténység lényegének. Azért csendesedünk el, azért figyelünk Jézusra, hogy

újából képesek legyünk a szeretetre, mások szolgálatára. A mintát maga Jézus adta meg nekünk: egész éjszakákat képes volt végigimádkozni, hogy világosan lássa küldetését, feladatát, amellyel a Mennyei Atya közénk küldte őt. Ha Jézusnak is szüksége volt ezekre a csendes órákra, akkor mennyivel inkább szükségünk van rá nekünk. Mária felismerte ezt az „egy szükségeset”, ezért részesült az Úr dicséretében. Ez a Jézusra figyelő lelkület bizonyára elvezette őt annak felismerésére, hogy az ő életének is a szeretet gyümölcseit kell teremnie. A Mártának adott figyelmeztetésnek pedig az a lényege, az üzenete, hogy el-

csendesedés nélkül, Istenre figyelés nélkül nagyon gyorsan kiüresedünk, és nem lesz erőnk a szolgálatra.

Mária és Márta történetéből önként adódik kérdés: Vajon nekem „hol szorít a cipő”? Elcsendesedés nélkül tevékenykedem-e csupán, vagy vannak ugyan lelki élményeim, de mind-ebből nem következnek számomra semmilyen szeretetszolgálat?

Mindannyiunkban van Mária-ból is, meg Márta-ból is. Az egyoldalúság kísértését mi is megtapasztaljuk magunkban. Ahhoz, hogy mindezt fölismerjük, és változtatni tudjunk, bizony, nekünk is el kell csöndesednünk, és Jézusra kell figyelnünk.

Július 25. — Évközi 17. vasárnap — Lk 11,1–13 — Az imádkozni tanító Jézus

A mai evangéliumi részlettel kapcsolatban azon gondolkodtam el, vajon egyik tanítványa miért fordul Jézushoz ezzel a kéréssel: „Uram, taníts meg minket imádkozni!” Miért kéri ezt a tanítvány, hiszen nem ateisták voltak, hanem hívő zsidók, akik ismerhették az ószövetségi zsoltárokat, szent énekeket és egyéb imákat. Az is feltételezhető, hogy mindennap alkalmazták is ezeket.

Másban látom a kérés okát. Egészen egyszerűen fogalmazva: A tanítványok rájöttek arra, hogy ők csak imádkozgatnak, aminek alig van hatása rájuk, Jézus viszont imádkozik, aminek következtében egész lényén átsüt az Atyával folytatott párbeszéde. Dicsérjük meg ezt a tanítványt, mert az ő kérése nyomán tanította meg nekik Jézus legszentebb imádságunkat, a Miatyánkot.

Alapvető igazság, hogy imádságra tanítani az tud, aki maga is imádkozik. Ebben a tekintetben is van mit tanulnunk Jézustól, aki rendszerint a magányban imádkozott, hegyen (Lk 6,12; 9,28-29), különválva tanítványaitól. Hogy ez esetben mikor és hol imádkozott, a szöveg nem árulja el, talán nem akarja, hogy tekintetünk elforduljon a lényegtől, az imáról szóló tanításról.

Úgy gondolom, hogy Jézus imáinak sarkalatos pontja ennek a bizonyos „magánynak” a kérdése. Ez a magány a csend keresését és megtalálását jelentette szá-

mára. Az evangéliumok más helyeiről jól tudjuk, hogy ezt a magányt legtöbbször az éjszakai órákban találta meg. Ilyenkor nyilván kevesebb a zavaró tényező. A tőle gyógyulást remélő emberek ilyenkor már aludni tértek, a kérdéseket feltevő tanítványok szintén.

A jó imához azonban még nem elegendő a külső csend megteremtése; még valami kell, amire annak idején Barcza Barna testvérünk tanított meg minket az ún. belső csend hangsúlyozásával. Ő alkotta meg az „időzsilip” fogalmát, amely azt az időmennyiséget jelenti, amíg valaki belsőleg le tud csendesedni. Ezt egyéne válogatja, kinek kevesebb, kinek több időre van szüksége, ezért erre is érvényes a mondás: Gyakorlat teszi a mestert. Vagyis aki rendszeresen gyakorolja a belső csend megteremtését, az hamarabb el is fogja érni azt. Miután a kető összejött, azaz a külső csenden túl sikerült magunkban belső csendet is teremtenünk, akkor majd számunkra is megszólal a csend.

A csendteremtés tekintetében egészen bizonyosan hátrányosabb helyzetben vagyunk, mint a Jézus korabeli ember, mert zaj aztán van körülötünk bőven. Pontosabban fogalmazva: nagy a kísértés, hogy zajjal vegyük körül magunkat, hiszen megvannak erre a technikai eszközeink. Aztán belső csendet teremteni sem mindig könnyű feladat, amikor a napi hajsza után fáradtak vagyunk, és nem tudunk összpontosítani. Egy ilyen nap után leülni, és komolyan Istenhez fordulni, bizony, csak életfegyelmel rendelkező ember képes.

Vajon megpróbáltuk-e már a (külső-belső) csendet megteremteni? Már a próbálkozás is értékelendő. Ha megvan bennünk az az állhatatosság, amelyre az evangélium második része utal, akkor előbb-utóbb sikerünk lesz. A lehetőség újra és újra adott. Ne késlekedjünk!

